

..סמדר, אני מת! הוא צעק. היא ניתרה מ'מסתה. בחוץ היה חושך

הוא התאבד בגללה

ב עשר ורבע בלילה התעוררה סמדר כץ משנתה. החור היה חשוך וקר. הי חלון, אותו סגרה לפני שנרדמה, היה עתה סתומ. הרגשה של אימה מילאת אותה. היא רצתה לקום, לסגור את החלון, כשפיתאום החורדה מצעקת כאב, שבאה מכיוון החלון הפתוח. "סמדר, אני מת, יריתי בעצמי!" — זעק הקול, אותו זיהתה מיד. היה זה קולו של ידידה, החיל אריה ריזור.

"יופי!" השיבה סמדר. היא ניתרה ממיטתה עד לחלון. היא הציעה החוצה. בחצר הסתובבה שכנה מכור בלח במעיל עבה. "שמעתי ריח, סמדר!" אמרה לה האשה בפחד. סמדר ביקשה מן השכנה לקרוא לשכנה אחרת, קרובת-משפחה. קרובה זו היתה צריכה להרבות בחי פושים. "תסתכלי, סמדר, הוא שוכב גוסס!" נשמע קולה בחשכה.

סמדר לפתה בשתי ידיה את אדן החלון. כעבור רגע פתה לאחור, לבשה מעיל, יצאה אל החצר. אריה היה מוטל על גבו, ללא תנועה. לידו היו מונחים אקדח צבאי, כדור ותרמיל ריק. מסביב נשמעו צעקות. שכנים יצאו מבתיהם, המשטרה הגיעה. קצין-משטרה שאל את סמדר שאלות. היא לא ענתה. היא לא שמעה ולא הבינה מה היא רוצה ממנה. "הייתי רוצה לשאול או תך מספר שאלות" אמר לה הקצין. סמדר התבוננה בו בחיוך סתמי. "אולי אתה רוצה קפה ניכנס לדירה."

הקצין ביקש ממנה להפסיק לחייך. אך סמדר לא יכלה לשלוט בעצמה. היא עדיין לא הבינה מה כל הרעש. היא קיוותה כי כל העניין יסתיים בכי טוב, כפי שקרה בפעמים הקודמות, כשהודיע לה אריה ש הוא מתאבד.

אולם הפעם, כשהעלו את אריה הרומם למכונית-המשטרה, היה ברור לה כי הסיום יהיה טראגי יותר.

★ ★ ★

היא קראה "יופי!"

ל מחרת, עוד לפני שהלכה למשטרה, קראה סמדר את החדשות על פניו הם של שכניה וידידיה בבתיים. "אריה מת!" אמרו לה, הפנו את פניהם ממנה. היה ברור לה כי כולם מאשימים אותה במותו. היא רצתה להתגונן, להסביר, לומר

צריכה לעשות זאת אז, ספרה השבוע ל חברותיה, "אבל הרגשתי שהוא זקוק לי. הוא היה כל-כך מיסכן!"

חודשיים אחרי ניסיון ההתאבדות הראשון בא הניסיון השני. זה היה למחרת רוב הטר-ערך, אחד מן רבים, שבשקבותיהם היו נפרדים ברוגז ור שבים להיות ידוים כעבור שעותיים. אריה הופיע בביתה, המתין עד שהוריה הלכו, ביקש שתצא איתו. סמדר ביקשה שישארו בבית, אריה התרגז וישב בשקט. שתוקתו הרגיזה אותה. "נדמה לי שדרכינו נפר דות!" היא אמרה לו, אחרי דכמה ארוכה.

"כן, בוודאי", ענה לה בשקט, "את תמי צאי לך חבר אחר — וזה יהיה הפיתרון שלי." הוא הוציא מכיסו אקדח, הניחו על הספה.

סמדר נבהלה שוב. "אתה בכלל יודע לירות?" ניסתה להסיח את השיחה, אך לא יכלה להסתיר את התרגשותה, פרצה מיד בבכי. "מה עשיתי לך שאתה מציק לי?" התייפתה. הוא נרגע: "אני מקתה שזה יישאר בינינו" ביקש ממנה.

"לא הבנתי אותו. חששתי מפניו. הרר גשתי חובה כלפיו. הוא היה כל-כך חסר ישע! הוא היה מתחיל פיתאום לבכות ולהתרפק עלי. הרגשתי שמה שאני צריכה לתת לו, זה קצת אהבה אימהית", מספרת סמדר.

את החברות גילתה לה כי הוא ערק מן הצבא, אחרי שכתב מהמחנה את האקדח. אריה הכתיש, טען כי הוא נמצא בעיר ב תפקיד. רק אחרי שסיפרה לו סמדר כאילו ביקרו אנשי המשטרה הצבאית בביתה ו חיפשו אחריה, הודה כי ערק, הבטיח לחזור למחנה. בשמונה בערב באותו יום קיבלה ממנו מברק, בו הודיע כי חזר למחנה. חצי שעה לאחר מכן הופיע בביתה, ביקש לא לספר לאיש כי לא חזר.

★ ★ ★

קוד בוכה בטלפון

ב שדב זה התערבו גם הוריה של סמדר, דר, ודרשו שתנתק את יחסיה איתו. "ההגיגן הבריא אומר לי שעלי להפסיק."

★ ★ ★

"בלעתי כדורי-שינה!"

ל מרות שעבר לתל-אביב, המשך אריה להתרועע עם ידידיו מבתיים, צי פה ההזדמנות להכיר את סמדר מקרוב. ההזדמנות באה לו במיקרה לפני כחצי שנה. באחד הערבים ניגש לתל-אביב בבת ים. סמדר היתה בתוכו. כמה שאלות סת מיות, והשניים ערכו היכרות רשמית.

הצעדים הבאים של ידידותם הורו דחאק על העזה מצידו. יחד עם כמה ידידים, הופיע אריה בביתה ללא הומנה, גילה כי היא ניתקה באותו שבוע את יחסיה עם החבר שלה, הציע לה מיד את ידידותו כתחליף.

סמדר לא היתה זקוקה לתקופה ארוכה של היכרות כדי לקבוע שמחנה הריכוז, בו בילה אריה את ילדותו, השאיר צלקות עמוקות בנפשו. הוא היה עצבני מאוד. ל ציתים קרובות התפרץ. היה עליה להרגיעו ברכות אימהית. תוך-כדיך היו מתראים ויוצאים יחד יומיום לבלות.

הזעזוע הראשון בא כבר חודשיים אחרי ההיכרות. במוצאי-שבת יצאו יחד, קבעו פגישה נוספת למחרת. ביום הראשון בא אריה למשרדה, הודיע כי לא יבוא אליה הביתה, כפי שנהג לעשות תמיד, אלא יפ גוש אותה ברחוב. כאשר נפגשו אחרי הי עבודה, חיבק אותה לפתע, ואמר: "תשי כחי אותי, בלעתי כדורי-שינה. אין לי מקום בעולם הזה!"

סמדר נבהלה מאוד. היא סחבה אותו ל מוזיאון, הביאה אותו לביתו. היא רצתה ל השקותו חלב, אך אריה סירב. הוא רק התחנן שלא תספר מאומה להוריו.

★ ★ ★

אקדח על הספה

ל התאבדות לא הצליחה. סמדר לא הוכירה מעולם את המיקרה. היא גם לא ניתקה את יחסיה עימו. "אולי הייתי

היא

הוא היה כל-כך מיסכן!

הם

"מדוע את לא רוצה?"

הודתה, "אך הרגש אומר לי שאני הייבת להמשיך. הוא יהיה הסרישע לבדו." סמדר ניצחה.

אריה חזר למחנה. הוא הצליח לצאת מן העניין בלי עונש מאכר.

ארבעה ימים לפני המיקרה יצאו לחזות בסרט בן-חור. במיקרה נגעה במעילו, הר גישה כי האקדח עודנו שם. סמדר החלה לפחד. הוא הביא אותה עד למונית לבתיים. בפעם הראשונה לא ליחה אותה הביתה, הוא אף הציע שייפרדו, ישארו רק ידוים ולא חברים. סמדר הסכימה מיד.

בימים הבאים הוא טילפן ללא הרף ל משרדה. "מדוע את לא רוצה להיות ידידה שלי? מדוע את סוגרת לי את הטלפון? מדוע את עונה לי שאת לא פנויה כשאני מבקש ממך לצאת איתי?" הוא שאל בקול בוכה.

ביום השלישי בערב נודע לה כי הוא נמצא אצל ידיד הגר לידה, וכי בילה שעות רבות בשוטטות ליד ביתה. היא שלחה לו תפקד, ביקשה שיפגש איתה אצל ידידה. הוא לא בא. כשחזרה הביתה, ראתה אותו ממנהר להיעלם. "מדוע אתה בורח מפני, אם אתה מטלפן בכל פעם?" צעקה אחריה. "אני מנסה לשכנע את עצמי שאני בא לחבר הזה, אבל למעשה אני בא בגללי!" ענה.

באותה פגישה הגיעו שניהם למסקנה כי מוטב שייפרדו ממש. כאשר פרצה, בדרך הביתה, בבכי, אמר לה: "אני מתענה כש את בוכת!" ונעלם.

ביום הרביעי אחרי-הצהריים טילפנה אמו של אריה אל סמדר. היא היתה מודאגת מאוד, ספרה שאריה מופיע בבית רק כ שעות שהיא ובעלה בעבודה ואחותו כ בית-הספר. הוא לא ישן בבית. סמדר נת נה לה את כתובת החבר בבתיים. אך אריה לא היה שם.

★ ★ ★

שיעור ליד החלון

ב יום החמישי טילפן אליה עשרות פעמים. בכל פעם מצא תירוץ אחר. הוא ביקש את עורך-הדין, מעבדה, ספר שיש לו עניינים משפטיים לטיפולו. לבסוף, כשנמאס לה העניין, מסרה את השפופרת ליד המתמחה במשרד. באוזניו פרץ אריה בבכי מר. "אדוני, אדוני, אני רוצה את סמדר!"

באותו יום ראתה אותו אחותו מרים בתל-אביב. היא ניסתה לגשת אליו, אך הוא ברח מפניה ונעלם.

בערב בא אריה המתין עד שהוריה של סמדר יצאו מהבית, דפק על החלון. "אם זה אריה, אל תפתח. ימאס לו והוא יילך", אמרה סמדר לאחיה מחדר האמבטיה. כשי נכנסה לחדר, עמד אריה בחלון הדירה, הי נמצאת בקומה הראשונה. "למה אתה מפ ריע לי? הרי החלטנו יחד שנגמור!" הת נהנה בפניו. הוא פרץ בבכי, וראשו נעלם ממסגרת החלון.

סמדר שכבה במיטתה, קראה את ספרו של קרונין, האושר. בחוץ, בלילה הקר, עמד אריה ליד החלון הפתוח, גישה לעורר את השומת-ליבה על-ידי שיעול. אחיה הי קטן החלונן שהרעש מפריע לו להכנת הי צעורים. "או תגביר את הראדיו!" היא הציעה לו.

אריה לא נשמע יותר. סמדר הניחה את הספר מידיה, נרדמה.

בחוץ, ליד החלון, כשלחיו רטובות מ דמעות, כיוון אריה ריזור את האקדח ל ליבו וירה.